

„Testvéred feltámad“

Lázárt már négy napja sírba tették. A gyászoló rokonság együtt maradt a család vigasztalására. Krisztust idejében értesítették a szeretett jóbarát állapotáról, de Ő szándékosan késett. Amikor negyed napra megérkezett, a gyakorlatias gondolkodású Márta szíve nehezebb lett és zokogva panaszkodott: Uram, ha itt lettél volna, bátyám nem halt volna meg. És Krisztus, aki a természetes emberi élet eseményeit természetfeletti keretbe szereti foglalni és fájdalmunkat égi vigasztalással reménnyé és örömmé változtatni, részvételt tekint a siránkozó leányra és azt mondja: Testvéred feltámad. Hiszed-e? Márta — szemében az örök élet fényével — felkiált: Tudom, Uram, hogy feltámad. Elhiszem Neked, mert Te vagy az élő Isten fia, aki a földre jöttél.

A megvizsgálatódott Márta lelkületével meggyünk ma délután a temetőbe szeretteink sírjához. A virágban fájdalmas megemlékezésünket és bánkódó szeretetünket visszük, a gyertyák lángjával a viszontlátás reményét bizonyítjuk és feltámadásunk hitét hirdetjük. Az élő Isten tanította ezt és saját feltámadásával igazolta.

De a mai napon szeretetünk és hálánk virágcsokrát, hitünk és reményünk lobogó mécsesét jelképesen elvisszük ahhoz a nagy sírhoz is, amelytől édes hazánk fővárosában éppen most hantoltak fel. Míg könnyes szemmel és hívő lélekkel körülálljuk az új magyar életnek ezt a nagy kiinduló állomását, tudjuk és érezzük, hogy az Élet Ura megvizsgálja a drága testvéreket, a könnyező szülőket, a zokogó hitveseket: mert Isten a hazaszeretet vértanui áldozatát nemzetünk jövő életébe állította bele mindig bátorító példa gyanánt és soha el nem apadó erőforrásként. Hősi áldozatukat s népeket őrizó Gondviselés fogadja kegyesen népünk boldogulására és minden magyarnak örök emlékezetére!

Dr. Szerecz Imre
apát, plébános

Mindszenty végre szabad

Szabadságharcunk egyik újabb vívmányaként végre teljesült a magyar nép és az ifjúság várva-várt áhaja, az ártatlanul elítélt és az ÁVH pincéiben megkínzott, tönkretett, nyolc éve börtönbevetett Mindszenty József kiszabadult és megkezdhette áldásos főpásztori munkáját. Mindszenty-t, mint a magyar nép ellenségét és hazaárulót ítélte el a múlt korszak vérbírósága. Most pedig az a nép szab-

dította ki, akinek nevében annak idején elítéltetett. Ez is bizonyítja, hogy a Rákosi rendszerben a népnek, akire minden tettükben hivatkoztak, a történetekhez semmi köze nem volt. Mindszenty soha nem volt hazaáruló. Soha nem volt a magyar nép ellensége. Ő is azt akarta, amiért a mostani szabadságharcban tízezrek áldozták életüket gondolkodás nélkül.

Elesettek

Lánctalpon, egyenruhában jött a halál értetek
Szerelm, munka, remény, jó és rossz már töletek elvételét
De már emléktektől is veszik el a becsületet
Élők és holtak! Fosztogatónak titeket gyaláz, aki
Ezt a szomorú országot utolsó kincsétől akarja megfosztani.
Hát jöjjön a lánctalpas hatalom! Szívünket fossza ki.
Ágyúszó, könnyű zene búcsúztatja az elesetteket, nem sírás.
Mi lesz velünk? Már csak a sírban a szabadulás?
Nincs felelet, csak vér van, csak gyász.

Budapest, 1956. X. 26.

Benjámin Lázló

Gyászünnepegy

Az Akadémia Tanácsa karöltve a Nemzeti Tanács-csal, november 1-én, 17 órakor elhunyt halottaink emlékére gyászünnepegyt rendez Keszthely főterén. Az üzemek telephelyüktől zárt rendben vonuljanak fel és pontban 17 órakor érkezenek meg.

Jól van fiúk...

Míg Pesten ezek vére folyik hazánk újjászületéséért, itt tétlenül nézzük harcaikat. Nem a magunk hibájából, mert a lelkesedés, az akarat egyre nagyobb méreteket ölt, de sajnos nagyon fiatalok vagyunk. Amit tudunk, itt is megcsináljuk, de keveseljük ezt a munkát a nagy ügy érdekében. Ez vezetett ahhoz, hogy a keszthelyi gimnázium IV. osztályának kezdeményezésére elhatároztuk, hogy ha véget érnek a harcok, 25–30 tagú csoporttal Pestre utazunk és felajánljuk kétkézi munkánkat fővárosunk újjáépítésére. Az országban elsőként vetődött fel nálunk ez a gondolat. Remélem, a magyar vidéki ifjúság nagyszámúlag fog résztvenni az általunk elindított mozgalomban. Még fiatalok vagyunk. . . Budapest szebb lesz, mint valaha.

Keszthely városi Nemzeti Forradalmi Tanácsa felhívja a polgári nyomdászokat, hogy vegyenek részt a „Keszthelyi Újság” elkészítésében, a további zavartalan megjelenés érdekében.

Személyes jelentkezést a 4. sz. szobába kérünk.

A MAGYAR NÉV

„A magyar név megint szép lesz,
Méltyó régi nagy híréhez”.

Petőfi szent szavait idézem, amit 48 óta mondtunk eredménytelenül. Ifjúságunk hiába várt epedve, a szabad levegőt beszennyezte az idegen kéz. Az orosz kultúra belénkfojtotta a szót. Művésztünk hiába sóvárgott szabad lég után.

Nem tudott kibontakozni egy igazi, magyar ízű, stílusú művészi forma, mert itt mindent a vörösök cenzurája formált.

A sportban példaképeinknek kellett tekintenünk azokat, akiket magyar edzőink oktattak kiváló sportolónk módszereinek elsajátítására.

A szakkönyvek idéztek nagy szovjet eredményekről. Mit sem törődtek azazal, hogy ezt már régen megírta valamelyik igazi tudósunk.

De vége lett a vak homálynak, gyönyörű fényével dereng a magyar hajnal és lehull Hazánk azúrjáról a szennyes vörös lepel.

Még küzdünk, ha kell fegyverrel, szóval, és utolsó csepp vérünket is kionthatják, de megvédjük mártírjainkkal beirt hősnévünket.

Nincs oly erő, ki elfojthatná a szabadságot: a falvak, városok hősi ifjúsága mind eggyé olvadt és a honvédséggel küzd szent ügyünkért. Hiába ordított sakál torokkal az elnyomó, hogy ők véreink, hős barátaink, Ők meghaltak, a muszka fegyverek és az ÁVH mérges fegyverei kioltották drága életüket.

De nevéik és szellemük bennünk él és az unokák legendáiban felhangzik majd szabadságharcunk története. Amit Petőfiék nem tudtak elérni, mi elértük már. De nem állunk meg, nem hiszünk a szovjet hazugságoknak. Továbbvisszük, mint ahogy ők várták. Amíg az utolsó orosz el nem távozik hazánkból, de utána is szent őrei leszünk országunknak.

A magyar népet nem lehet „megnyugtatni.” Őseitől megszokta már a szabad életet és nem nyugszik addig, míg nyakán bitorlók ülnek.

Büszkén valljuk tehát: mártírjaink eredményes harcban estek el. És a magyar nevet szent magaslataira emelték újra, az egész világ előtt.

Varga Imre
akadémiai hallgató.

Mindennap láttuk

Régi keszthelyi lakos vagyok, szeretem a városomat, ismerem minden követ és azokat az emlékeket, amelyek a város megszokott képéhez hozzátartoznak. Iyen volt Festetics György szobra is. Látam nap mint nap. Láttam mint a buta önkény, mely még a régi emlékeket is el akarta belölni törölni, ledöntötte. Láttam amikor az orosz emlékoszlopot állították a magyar főúr szobra helyébe. Ott voltam amikor a sztálinista szektások nagy hangon hirdették, hogy az emlékművet „örökké őrizni fogják”. Láttam amikor az emléket a nép haragja ledöntötte, mely nem az elesett szovjet katonák ellen irányult, hanem a rettenetes 11 év ellen, amelyet a sztálinista önkény magyarországi képviselői ránk kényeztetettek. A nép haragjának ez a megnyilvánulása természetes volt. Ez az emlék nem maradhatozt meg, mert mindig emlékeztetett volna bennünk az elmult rettenetes időkre. Láttam amint építik a mostani szabadság forradalomban elesett hőseinek emlékművét. Bármilyen is lesz az emlékmű a mi szemünkben jobb lesz minden eddigénél, és nagyobb tisztelettel hajlunk meg előtte fejünket, mint telték eddig bármely más emlékműnél. Ez a mű szent lesz nekünk, mely előtt könnyes szemmel, de emelt fővel, szabad magyarként fogunk elhaladni. És végül látni szeretném, amint az orosz emlékmű utolsó köveit is elhordják és ugyanolyan formában mint ré-

gen volt visszahelyezik Festetics György szobrát.

Varga József

Fogadalom

A harcoknak új feltételei teremődtek meg, új módszerrel kell harcolni. Úgy látjuk most, hogy erőnknek csak akkor tudjuk eredménytel felhasználni, ha megszűnik a harc, ha helyredl a rend. Maradjunk erősek. Ne morzsolja erőnket az éhség és a rettegés. Mi alsópáhokiak fogadalmat teszünk arra, hogy vigyázzunk a falunk nyugalmára. Elvégezzük időben a szántást és a vetést. Megbolygezzük mindazokat, akik a piacra vitt tej, tojás és egyéb élelmiszerrel konjunktura árat kérnek. Mindenszentek napján ünnepet tartunk. Iskolás gyermekeket hitlona tanítatjuk.

Alsópáhok, Nemzeti Forradalmi Tanács

Nyugati szimpátia

Rómában az olasz ifjúság tüntetést rendezett a következő feliratokkal: Éljen a magyar nép! Éljen a magyar szabadságharc! Veszszenek a szovjet zsarnokok!

—X—

Már készek tárgyalni

Az oroszok bejelentették, hogy Lengyelország, Magyarország és Romániával hajlandó tárgyalni, az ott tartózkodó csapatainak kivonásáról.

Amiről Keszthely dolgozó beszélnék

Igaz, hogy lepecsételik a százforintosokat?

Faluról jött a hír, és délbent már az egész város erről beszélt. Ismerősök és ismeretlenek sugdosták egymás fülebe: egész „biztos forrásból” hallották, hogy rövidesen lepecsételik a százforintosokat. Míg végigmentünk a főutcán, hárman is nekünk szegezték a kérdést. — Igaz-e? Ti csak tudjátok! — egyegy kacsintással fűszerezve. Hiába bizonygattuk, hogy nem tudunk semmiről semmit, nem hitték el.

Mi ezzel a kérdéssel valóban illetékesekhez fordultunk, akik a következőket mondták: nemcsak Keszthelyen, az egész országban elterjedtek ilyen hírek, teljesen alaptalanul. Ez annál inkább nem következhet be, hiszen a munkások most kapták meg egész havi illetményüket. Élelmet, téli meleg holmit akarnak vásárolni családjuknak. Nem lehet inflációt tartani, egyrészt gazdaságilag nem érte olyan súlyos megrázkódtatás az országot, másrészt pedig az egész világ testvéri gondoskodással tekint ránk. Már ez a két tény kizárja a pénz elértéktelenedését.

Hát ez volt az illetékesek válasza. Nem megnyugtatóul szánták, ez a való igazság.

HÍREK

Egy orosz egység Záhonynál átkelt a Tiszán és a többi átkelésre vár. Ertéhetetlenül, nem lépték át a határt, hanem visszafelé, Nyiregyháza felé vonulnak.

★

Ma hajnalban az AVH-banditák a Ferihegyi repülőtéren állomásozó szabadcsapatok ellen tüzharcot vívtak, de a szabadharcosok vertéldozatok árán visszaverték a támadást.

★

Budapest területéről a szovjet páncélosok kivonultak, de Budapesttől mintegy harminc kilométernyi körzetben 60—70 páncélos beásta magát.

★

Hajnalban a felkelő csapatok megostromolták az egyik AVH-központot. Az oroszok nemzeti színű zászló alatt lötték a szabadcsapatokat.

A nyugati országokból érkező segélyek: Amerikai Egyesült Államok 100.000 dollárt, Anglia 250.000 fontot, Nyugatnémetország 1.000.000 márkát, a nemzetközi munkásszövetség 1.000.000 márkát, USA 60 mázsa gyógyszert és Nyugatnémetország 150 ágyas mozgó kórházat műtővel, küldött hazánkba.

★

A budapesti harcokban kedden 2500 orosz elpusztult és kb. 500 megsebesült.

Nyílt levél egy egyetemista édesanyjához

Nem tegnap óta ismerjük egymást. Nap-nap után találkozunk, hol az utcán, hol otthon. Ön is dolgozik, szorgalmasan köt eladásra és tanít. Az élete egyáltalában nem mondható gondtalannak, nyugodtnak. Önnek eddig is kijutott a gondokból. Az a meggyőződés, hogy nem sok éjszakát aludt át gondtalanul.

Most is arról beszélgettünk találkozásunkkor, hogy mit küldjön fiának Pestre. Szegény gyerek nagyon sovány, és Ön, a szerető, félt édesanya aggodalmával szeretne neki szalonmát, kenyeret küldeni. Az Ön fia már felöltött ember. Eppen az utolsó évét végzi az egyetemen. A fia magyar férfi és magyar asszony gyermeke. Ön nevelte magyarrá, Asszonyom!

Fia után érdeklődtem. Kissé aggódo hangon válaszolta, hogy Pesten van. Nem is kérdeztem, hogy nem aggódik-e fiáért. Ezt természetesen veszem, ez az édesanya egyik legszentebb kötelessége. De Ön, Asszonyom, folytassa a beszélgetést. Szemből a hazaszereget szent lángja sugározott. Arca kipirult, lelkesültté változott.

— Tudja, féltem a fiamat, aggódom érte. Nem tudom, látom-e még? Talán már levelet sem kapok tőle. Itthon van a télikabátja, nem tudom, hová küldjem. Szegény fiam, talán járék is valahol a barrikád mögött.

— Asszonyom, nem lenne jobb, ha fia váratlanul megjönne, hogy legalább a télikabátját magával vihetné?

— Nem!

És ez a rövid, határozott „nem” először meghökentett, aztán a legmélyebb tiszteletre, a legőszintebb csodálatra kényszerített. Ön ugyanis folytatta:

— Nem. Ne jöjjön haza a fiam egy perc se! Ne hiányozzék a magyar szabadsággért harcolók sorából egy percig se! Szégyelném magam, ha az én fiam itthon lenne!

Igen, Asszonyom, ezeket mondotta. Megszorítottam a kezét. Asszonyom, az Ön keze olyan kemény kéz, mint amilyen gránitkemény az Ön magyarsága. Ebben a pillanatban értem meg a mi nemzeti történelmünk sok-sok ragyogó lapját, sok-sok ragyogó hőstétét. Most értem meg Zrínyi Ilona nagyságát! Az egrí nők önfeláldozó szent hazaszeregetét! És történelmünk többi hőstét!

Asszonyom, az Ön fia hősé magasztosult ezekben a napokban! De azt hiszem, tartozom a történelmi hűségnek azzal, hogy megírjam azt is, amit érzek. Asszonyom! Hősökké nevelni kell az ifjakat. Ön hőst nevelt fiából! Asszonyom! Ön legalább olyan hős, mint a fia!

Kézcsókkal:

Nagy László

KESZTHELYI ÚJSÁG

Kiadja:

a Nemzeti Forradalmi Tanács

Szerkeszti:

a Szerkesztőbizottság.

Szerkesztőség:
Keszthely, Városháza.
Felelős kiadó:
Nánási József

Keszthelyi
Helyőrségi Nyomda

Ó SZEGÉNY RÁDIÓM

Az elmúlt nagy napok eseményei úgy kergették egymást, hogy szinte gyorsvontasszerűen száguldoztak el fejnünk felett. (Nem, nem arra a gyorsvonatra gondolok, amellyel két hónappal ezelőtt Budapestről másfélórás késséssel érkeztem meg haza, a mi szép Keszthelyünkre! Egy kicsit nem is volt olyan gyors az a gyors, mint amilyen rövidesen lesz! Igaz, kedves Olvasóink?! Minden ismerősöm, minden rokonom — mert e súlyos napok alatt minden igaz magyar rokonom volt! — minden barátom azzal fogadott az utcán: Nem tudsz valami újságot? (De minden olvasóknak ösztintben be kell vallanom, hogy én is ezt kérdeztem naponként legalább harmincszor! De nem is harmincszor, hanem legalább óránként harmincszor! Szóval bárki fel találkoztam, ez volt a főkérdésem.) A kérdészőkésre persze a legjöhíszembűbb válaszokat hallottam, de magam is mondtam! Volt, aki azt válaszolta kérdésemre, hogy hívjam fel a Studiót, talán ők tudnak valamit mondani. De volt olyan kedves ismerősöm is, aki azt ajánlotta, hogy hívjam fel Kis Imrét, Veszprém megye Tanácsának volt elnökét, ő talán tudna valami érde-

keset, valami izgalmasat mondani. Már éppen azon tűnődtem, hogy ez utóbbi ajánlatnak eleget teszek, illetve azt elfogadom és felhívom távbeszélőn volt, és a keszthelyi szívnék annyira kedves elnökünket. De erről aztán hamarosan lemondtam. Ezzemben jutott ugyanis a vésztorvényszyék, melynek egy-két igazi keszthelyi ismerősöm — most már bevallom egy-két jóbarátom — majdnem áldozatává esett. Millen idők! Millen idők! És ennek a vésztorvényszyéknek pontosan Kis Imre volt az elnöke! Egyszerre elment a kedvem a beszélgetéstől.

Volt olyan barátom is, aki azt ajánlotta, hogy hallgassam a rádiót. Anynyi és olyan sok újságot tudok meg belőle, hogy el is szédülök tőle! Amikor aztán megérkeztem haza, a feleségem éppen azon tanakodott a szomszédasszonyval — ne tessék ezen megbotránkozni, kedves Asszony-olvasóink! Ön talán még nem beszélgetett a szomszédasszonyval csupán egy-két percig? — szóval azon tanakodtak, hogy bekapcsolják-e a rádiót vagy sem? Én eldöntöttem a vitát, bekapcsoltam a rádiót. Történt pediglen mindez az Úr 1956. eszten-

dejének október 23. napján. Ma pedig október 31-et írunk! S a rádióm azóta szól, rendületlenül szól! Recseg, ropog, sipol, duruzsol, károg, kerreg, de szól! És az egész családom megvadult szinte már! Kikapcsoljuk, bekapcsoljuk! Legkisebb fiam is tudja már, hogy hol szól a Kossuth-adó, hol lehet fogni a Szabad Győr-t! Tiszta rádió-amatőr lett a családom! És most, amikor ezeket a sorokat írom, eszembe jut, mi most az egyszerű végre a saját földrajzunkat tanuljuk, mert a rádiók azt kiabálják napok óta, hogy melyik falu, melyik puszta, melyik város csatlakozott a győri felhíváshoz, és ilyenkor megkerestük a térképen is! De mi történt? Nem szól a rádióm! Szörnyű! Meg lehet ebben a csendben bolondulni! Tekerem jobbra, csavarom balra! Aprókat ütögetek rá fenn, megrázom erősen lenn! Nem szól, nem szól! Szegény Rádióm! Megérdemled, hogy nagybetűvel írjam le nevedet! Az elmult napokban Te is nagyot teljesítettél, és most csendben kimúltál!

Pihenj, nyugodj békeségben! Megérdemled a nyugalmat!